

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věcech žalobců: **a) A. M., b) nezl. A. M., c) nezl. J. J. M.**, nezl. žalobci sub. b) a c) zastoupeni zákonnou zástupkyní sub. a), právně zastoupeni Mgr. Martinem Razímem, advokátem se sídlem v Hradci Králové 2, Pavla Hanuše 252, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 24. 9. 2010, č.j. OAM-225/ZA-14-ZA14-2010, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Výši odměny ustanoveného zástupce si krajský soud vyhrazuje do samostatného rozhodnutí.

-2-

O d ů v o d n ě n í :

Včas podaná žaloba směřovala do shora označeného rozhodnutí žalovaného, který na základě žádosti žalobkyně o poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu, která žádost uplatnila jako zákonná zástupkyně rovněž jménem svých nezletilých dětí, rozhodl tak, že podmínky pro postup dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., v platném znění (dále jen zákon o azylu) v jejich případě neshledal a mezinárodní ochranu jim neudělil.

Žalobkyně sub a) namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav včetně nesprávného posouzení jí uváděných důvodů, které měly za následek vydání nezákonného rozhodnutí jak v jejím konkrétním případě, tak rovněž v případě jejich nezletilých dětí. Tvrdila porušení § 2 odst. 4 a porušení § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen správní řád). Namítla, že žalovaný se nezabýval fakty, která žalobkyně jménem svým a jménem nezl. dětí přednesla v průběhu správního řízení. V něm správní orgán upozorňovala, že ona a stejně tak i její nezl. děti jsou osobami bez státního občanství. Žalovaný sice odkazoval v této otázce na obecné informace, nicméně nevyhodnotil konkrétní situaci žalobců. Pochybení žalovaného dále spatřovala v nesprávném posouzení jejich situace, která by jistě zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu, tedy udělení humanitárního azylu. Nebylo spolehlivě prokázáno, že nezl. žalobci jsou státními občany Ukrajiny (či jakého vlastně státu) a jsou proto bez státního občanství. V případě návratu na Ukrajinu tak není jasné, zda-li by je Ukrajina považovala za své občany a v této souvislosti nelze žalobcům zajistit nerušený a důstojný život. Žalovanému vytýkala, že si pro své rozhodnutí neopatřil dostatečné podklady, a proto je jeho závěr v těchto otázkách nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Žalobci proto navrhli, aby soud z vytýkaných důvodů napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Na žalobu reagoval správní orgán písemným vyjádřením ze dne 4. listopadu 2010. V něm nejprve shrnul žalobní důvody, aby následně argumentačně vyvracel jejich opodstatněnost. Zdůraznil, že v průběhu správního řízení nedošlo k porušení žádných ustanovení správního řádu, zákona o azylu včetně dalších žalobkyní uváděných předpisů a stejně tak ani mezinárodních smluv. Odkázal na obvyklý průběh správního řízení s tím, že pro své rozhodnutí opatřil dostatečné informace o zemi původu a stejně tak objektivní podklady k otázce státního občanství žalobců, konkrétně na Informaci MZV č.j. 106276/2010 ze dne 28. 5. 2010. Rovněž poukázal na prohlášení žalobkyně, že narození dětí na ambasádě nenahlásila, neboť nechtěla, aby měly státní příslušnost Ukrajiny. Připomněl, že v případě žalobkyně se jedná o její v pořadí desátou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z dosavadních přednesů bylo zjištěno, že Ukrajinu opustila v roce 2003 pro potíže s otčím a přicestovala do České republiky, kde v té době pobýval její manžel. Zdůraznil, že žalobkyně neuváděla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly pronásledování její osoby či nezl. dětí ve smyslu § 12 zákona o azylu. Navíc se obě nezl. děti narodily již

na území České republiky. Za správné a zjištěné situaci odpovídající považoval žalovaný rovněž negativní závěr ve smyslu neudělení mezinárodní ochrany dle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s odkazem na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Vyslovil přesvědčení, že žádost žalobců je vedena snahou po legalizaci pobytu na území České republiky. Tento záměr však neodpovídá institutu azylu, který je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území republiky a nelze jej nahrazovat či zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak je zakotveno v zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žalobu považoval za nedůvodnou a krajskému soudu navrhl její zamítnutí.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání. Žalobkyně potvrdila, že řízení o popření otcovství u jejích nezl. dětí nejsou dosud skončena. Připustila, že do doby současné se nepokusila legalizovat si pobyt podle zákona o pobytu cizinců. Předložila soudu informaci Nejvyššího státního zastupitelství v Brně ze dne 25. 4. 2012 obsahově popisující aktuální situaci a nezbytné formalities proto, aby případně nejvyšší státní zástupce podal návrh na popření matrikového otcovství pana V. V. k nezl. dětem žalobkyně. Dále žalobkyně objasnila obsah dopisu v ukrajinském jazyce – týkal se žádosti adresované ukrajinské ambasádě v Praze ohledně aktuální situace žalobkyně a nezl. dětí s tím, že se dosud odpovědi nedočkala.

Krajský soud doplnil jednání o informace o průběhu dalších dvou řízení, která se týkala třetího nezletilého dítěte žalobkyně a rovněž jejího přítele, který má být pokrevním otcem všech tří nezletilých dětí. Řízení o žalobě mířící do neudělení mezinárodní ochrany a týkající se nezl. J. M. je vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. 28Az 5/2011. Ze spisu krajský soud ověřil, že zákonná zástupkyně nezl. J. M. uváděla v žádosti o udělení mezinárodní ochrany tytéž důvody jako v případě svém a dalších dvou dětí. Žaloba pokrevního otce (jak uváděla žalobkyně) nezl. dětí Y. H., který je státním příslušníkem Ukrajiny, byla projednána zdejším soudem pod sp. zn. 29Az 11/2010, soud ji shledal nedůvodnou a jako takovou ji zamítl.

Dokazování poté krajský soud doplnil o informaci získanou ze strany UNHCR dne 1. května 2012. Kompetentní pracovnice úřadu v ní potvrdila, že občané Ukrajiny nemohou být bez dalšího zbaveni svého státního občanství. Rovněž zprávou potvrdila, že dlouhodobý pobyt mimo území Ukrajiny nebo odhlášení trvalého pobytu není důvodem pozbytí státního občanství. Dále potvrdila, že dítě narozené rodičům, z nichž alespoň jeden má ukrajinské státní občanství, se narozením stává občanem Ukrajiny. Informace v tom směru, že by byly kladeny překážky pro získání potřebných dokladů k vycestování na Ukrajinu UNHCR nemá. S ohledem na výše uvedené pak bude s nezl. dětmi v případě návratu zacházeno při přístupu k lékařské péči a sociálním dávkám jako s občany Ukrajiny.

Správní orgán k výzvě krajského soudu předložil u jednání další informace týkající se jednak aktuální situace na Ukrajině (informace z databáze ČTK) a jednak doložil Zákon Ukrajiny o občanství Ukrajiny č. 2235-III ze dne 18. 1. 2001. Posledně uvedená zpráva se týká nabývání a pozbývání státního občanství Ukrajiny a potvrzují se z ní fakta sdělená UNHCR. Ze zpráv ČTK nevyplývá, že by na Ukrajině probíhal vnitřní ozbrojený konflikt, případně že by byla země ve válečném stavu. Obě strany po takto doplněném dokazování setrvaly na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Krajský soud považuje za účelné provést stručnou rekapitulaci zjištěné situace a okolností projednávané věci: je namístě připomenout, jak zdůraznil žalovaný, že se jedná v pořadí již o desátou žádost o udělení mezinárodní ochrany (azylu), kterou žalobkyně za svého pobytu v České republice uplatnila, když všechna předchozí řízení pro ni neskončila úspěšně – což je logické, jinak by k podání desáté žádosti nedošlo. Žalobkyně přicestovala na území České republiky již v roce 2003 na základě turistického víza, když zde již pobýval otec jejího prvního dítěte, nezl. D., V. V.. Tato nezl. v žádném z dosud proběhnuvších řízení nefigurovala, neboť i nadále pobývá na Ukrajině. Na Ukrajině se nikdy politicky neangažovala, svůj zdravotní stav a zdravotní stav nezl. žalobců označila za dobrý. Po uplynutí doby platnosti turistického víza zde žalobkyně pobývala nelegálně a následně až do doby současné na základě opakovaně podávaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Hlavním důvodem odchodu z Ukrajiny měly být konflikty s otčímem, který žalobkyni fyzicky napadal a byl zato odsouzen. Rovněž v té době v České republice pobýval manžel žalobkyně V.V.. Ten se posléze vrátil na Ukrajinu a jejich společná dcera D. je vychovávána zřejmě jeho rodiči. Dle informací žalobkyně měl dotýčný na úřadech oznámit, že žalobkyně pobývá v České republice a požádala zde o azyl. Tato skutečnost ji vede k obavám z reakcí kompetentních orgánů v případě jejího návratu. Dále se jí v České republice narodily celkem tři děti, které mají jako otce dosud uvedeného manžela žalobkyně, ačkoli faktickým otcem má být Y. H.. Vyslovila pochybnosti o tom, že ona a nezl. děti jsou nadále státními občany Ukrajiny. Poukázala na postoj zastupitelského úřadu Ukrajiny, který je údajně k jejím požadavkům na vystavení potřebných dokladů laxní a navíc bylo žalobkyni ústně řečeno, že ji nemají v evidenci jako ukrajinskou občanku. Připustila, že po narození nezl. žalobců tuto skutečnost ukrajinské ambasádě neoznámila, neboť nechtěla, aby děti měly státní příslušnost Ukrajiny. Tyto skutečnosti jsou zachyceny ve správním spise, v obsahu žádosti ze dne 15. 6. 2010 a potvrzeny v pohovoru konaném dne 30. 6. 2010. V něm rovněž potvrdila, že z těchto důvodů podala žádost i za nezl. děti. V jejich případě se navíc obává, že by je s ohledem na nevyřešenou státní příslušnost nevzali do školy, školy, nemohly by tam vést normální život.

Součástí spisového materiálu žalovaného jsou rovněž informace týkající se dosud neskončeného řízení o popření otcovství u nezl. žalobců a řada informací ve vztahu k Ukrajině a k otázce možného a bezpečného návratu žalobců. Jednalo se o

Zprávu MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2009 ze dne 11. 3. 2010, Informace MZV čj. 113176/2009-LPTP ze dne 23. července 2009 (návrat neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu), informaci ze dne 13. května 2009 čj. 106362/2009-LPTP (vycestování a návrat do vlasti, vyřizování cestovního dokladu), informaci ze dne 28. května 2010 čj. 106276/2010-LPTP a informaci ze dne 24. června 2010 čj. 109006/2010-LPTP (státní příslušnost dětí a možnost získání dokladů) včetně aktuálních zpráv obsažených v databázi ČTK. Dále učinil žalovaný součástí správního spisu kopie předchozích žádostí o udělení mezinárodní ochrany včetně následných rozhodnutí.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud před rozhodnutím ve věci samé prostudoval správní spis, řízení, které předcházelo vydání přezkoumávaného rozhodnutí a důkazy, ze kterých správní orgán vycházel.

Ani po takto provedeném dokazování krajský soud nepovažoval žalobu za důvodnou. Krajský soud je přesvědčen, že s ohledem na logické a argumenty podložené odůvodnění rozhodnutí žalovaného není nezbytné znovu podrobně opakovat skutečnosti, které správní orgán zjistil, zaznamenal v písemném odůvodnění rozhodnutí a krajský soud je ověřil ze spisového materiálu. Příběh žalobců, jednotlivé důkazy a konečně hodnotící proces, jehož výsledkem nebylo udělení mezinárodní ochrany, zaznamenal správní orgán velmi podrobně a s přesvědčivou argumentací v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Proto si krajský soud dovoluje plně odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, neboť se se zjištěnými a následnými závěry žalovaného plně ztotožňuje. Pro tento postoj nalézá oporu např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

Krajský soud toliko zrekapituluje, že žalobkyně Ukrajinu opustila především z důvodů osobních problémů s otčímem, který měl být za své jednání odsouzen k trestu odnětí svobody a odešla za manželem, který v roce 2003 pobýval v České republice. Sama se v zemi politicky neprojevovala, nebyla členkou žádné politické strany, hnutí či organizace. Oba nezletilí žalobce se narodili již na území České republiky, tudíž žádné azylově relevantní důvody ve spojení s jejich osobami

nepřicházely v úvahu. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě turistického víza, po uplynutí doby jeho platnosti nelegálně a následně na základě opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Z výše uvedeného souhrnu je zřejmé, že v případě žalobkyně nebyly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Logicky stejný závěr pak platí i pro nezletilé žalobce. Pro úvahy o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu žalobkyně rovněž nepřednesla žádné relevantní důvody, jak podrobněji rozvedl žalovaný na straně čtvrté přezkoumávaného rozhodnutí.

Hlavní námitkou žalobkyně je její přesvědčení, že pozbyla státního občanství Ukrajiny a nezl. žalobci jsou zřejmě dokonce bez státní příslušnosti, když jejich narození ukrajinským úřadům nenahlásila. Sama tento krok vysvětlila v pohovoru tak, že nechtěla, aby děti byly státními příslušníky Ukrajiny. K těmto závěrům jí přivedl postoj zastupitelského úřadu Ukrajiny, který jí údajně odmítl vydat cestovní doklady. Krajský soud se plně ztotožňuje s poznámkou správního orgánu, že žalobkyně mohla a měla podniknout potřebné kroky pro vyřízení formalit pro nezl. děti bezprostředně po jejich narození, tedy již v roce 2006 a v roce 2007, přesto tak neučinila. Pokud se nyní setkává s problémy, jedná se o problémy administrativního charakteru, nelze vyloučit laxní či ne zcela profesionální přístup konkrétní osoby, leč každopádně s ohledem na shromážděné informace k otázce občanství nelze rozhodně přijmout závěr žalobkyně, že by ona sama státního občanství Ukrajiny pozbyla a její nezl. děti jsou dokonce osobami bez státní příslušnosti.

Dosud formálně zapsaný otec nezl. dětí (manžel žalobkyně) či faktický otec Yuriy Hetsyanyn jsou oba státními příslušníky Ukrajiny. Ze zákona Ukrajiny o nabývání státního občanství, ze zpráv MZV ČR a konečně i ze zprávy získané od UNHCR jednoznačně vyplývá, že občané Ukrajiny nemohou být bez dalšího zbaveni svého státního občanství, dlouhodobý pobyt mimo území Ukrajiny nebo odhlášení trvalého pobytu není důvodem pozbytí státního občanství a konečně, že dítě narozené rodičům, z nichž alespoň jeden má ukrajinské státní občanství, se narozením stává občanem Ukrajiny. Krajský soud tak nemá pochybnosti o tom, že všichni tři žalobci jsou s odkazem na informace shora státními příslušníky Ukrajiny. Problémy s vystavováním potřebným dokladů musí žalobkyně řešit jménem svým i jménem nezl. dětí s ambasádou, kde nebude odmítnuta (Informace MZV č. j. 113176/2009-LPTP ze dne 23. 7. 2009). Stejný závěr vyplývá i ze zprávy UNHCR vyžádané krajským soudem.

Lze tak uzavřít, že problémy s vyřizováním potřebných formalit si zřejmě zapříčinila sama žalobkyně svou liknavostí a délkou časového úseku, po který byla vůči kompetentnímu orgánu své země nečinná. Tato okolnost nicméně nemůže zakládat důvodnost podané žádosti ve smyslu azylově-relevantním. Navíc když samotná žalobkyně připustila, že se do doby současné ani nepokusila legalizovat svůj pobyt (a současně pobyt svých dětí) dle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. K dané otázce se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud v Brně, který ve svém rozhodnutí ze dne 24. 2. 2005 č.j. 7 Azs 187/2004-94 uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států,

kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žalobci ve své žádosti nezmínili žádné skutečnosti, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Oproti přesvědčení žalobkyně a jí zastoupených nezletilých se krajský soud ztotožnil se závěrem žalovaného i v otázce neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Ačkoli lze připustit, že odůvodnění této otázky je v rozhodnutí v daném případě mimořádně kusé, tak v kontextu posouzení celého příběhu jej považoval krajský soud za dostatečné. Žalobci označili svůj zdravotní stav za v zásadě dobrý. Ostatní důvody správnímu orgánu předestřené, tedy absence pochybnosti o státní příslušnosti, byly vysvětleny výše. Žalobci jako státní občané Ukrajiny budou mít nárok na zařazení do sociálního systému, byť se nezl. žalobci narodili na území České republiky, jak potvrzují již zmiňovaného zprávy včetně zprávy UNHCR. Žalobci jsou státními příslušníky Ukrajiny a proto není důvod, aby s nimi bylo zacházeno odlišným způsobem toliko proto, že pobývali po nějakou dobu mimo území Ukrajiny. Jazyková bariéra ani případné materiální potíže při návratu nelze považovat za skutečnosti svědčící o jejich mimořádnosti a výjimečnosti do té míry, že by bylo lze žalobcům udělit humanitární azyl. Krajský soud neshledal pochybení ani v této části výroku, kdy lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, ve kterém se uvádí: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobci důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí, kdy důvody zamítnutí žalovaný podrobně rozebral na straně šesté a sedmé, žalovaný rovněž vycházel z přednesu žalobkyně a z přiměřeně aktuálních informací o zemi původu, které postupně v průběhu řízení shromáždil. Žalobkyně poukázala na své obavy z návratu a následnou diskriminaci zejména proto, že se nezletilé děti se narodily mimo území Ukrajiny a v souvislosti s tím by mohly být problémy s udělením státního občanství a tím i v přístupu k sociálním dávkám. Informace MZV ČR č.j. 106362/2009-LPTP ze dne 13. 5. 2009 vyplývá, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do země nehrozí žádné nebezpečí ze strany státních orgánů ani soukromých osob, rovněž tak nejsou vystaveni diskriminaci v souvislosti s možností požádat o dávky ze státního sociálního systému. I tuto skutečnost dále potvrdila i zpráva UNHCR. Je tak zjevné, že k oběma žalobcům bude v případě návratu přístupováno jako ke státním občanům Ukrajinské republiky. Migrace občanů Ukrajiny za prací je běžným a známým jevem, jak se podává z informace ČTK ze 4. 10. 2011. Žalobkyně sama žádné faktické problémy, které by potvrdily důvodnost podané žádosti, nepřednesla, politickou angažovanost popřela, takže nelze předpokládat, že by se v případě návratu ocitla v zájmu ukrajinských státních orgánů. Návratem žalobců tak nedojde k porušení lidsko-právních smluv namítaných žalobkyní.

Krajský soud v případě žalobců neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobcům v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Na Ukrajině v době současné neprobíhá žádný rozsáhlejší vnitřní ozbrojený konflikt, země není v otevřeném mezinárodním ozbrojeném konfliktu. Žalobcům tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jejich případné vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v jejich případě rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Soud nepřisvědčil oprávněnosti žalobních námitek, žalobu posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci nebyli v řízení úspěšní, žalovaný náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

O odměně ustanoveného advokáta rozhodne krajský soud samostatným usnesením poté, kdy mu bude předloženo konečné vyúčtování.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 14. května 2012

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně